

JOSEP GUIA

El poder omnímode dels "constructors"

Malament rai, un país i tot un estat on qui mana és el sindicat mafiós de la rajola! Els grans empresaris de la construcció (que també són els grans responsables de la destrucció del medi) tenen un poder omnímode a l'estat espanyol, que no tenen en cap altre lloc d'Europa. Fins al punt que les grans obres públiques s'hi planifiquen i s'hi adjudiquen més per donar a guanyar milers de milions als empresaris de la rajola, amics i padrins dels governants que no per resoldre necessitats de la població. Autovies, trens d'alta velocitat, transvasaments de cabals d'aigua... són, abans que cap altra cosa, transvasaments de cabals (de diners) públics cap a mans privades. No debades, els qui primer i amb més intensitat s'alegraren de la pujada del PP al poder polític foren els presidents dels consells d'administració d'algunes de les empreses constructores més fortes, els quals no s'estigueren d'aparèixer abraçant eufòrics els candidats que havien resultat electes. Tota una lliçó politicoeconòmica, l'efusiva abraçada que va rebre Zaplana de Gil Terron, per exemple, en resultar elegit president de la Generalitat.

Quina diferència entre aquest venal Zaplana, al País Valencià, i Maria Antònia Munar, presidenta del Consell de Mallorca, a les Illes! O entre el desorientat i estult Joan Ignasi Pla, secretari del PSPV-PSOE, i el president de les Illes Francesc Antich, secretari del PSIB! Aquests, l'Antich i la Munar, s'estimen la seva terra i volen aturar la construcció desafortada que la desfà. S'enfronten als clans mafiosos de les immobiliàries, urbanitzadores i constructores i no deixen que aquests marquen la llei i la trampa, com passa al País Valencià i a gairebé tot l'estat espanyol. No existeix diferència, però, entre el tal Zaplana i un tal Matas, antic president de les Illes i actual ministre (de Medi Ambient!) del Govern espanyol. Justament és aquest politicastre qui, foragitat del govern autònom insu-

lar on permetia a les constructores desfer la costa illenca (vés a saber a canvi de què), ara continua al seu servei, oferint-los la possibilitat de guanyar milers de milions amb la construcció d'un "Plan Hidrológico Nacional" que destruirà la costa catalana, des del delta de l'Ebre fins al sud d'Alacant.

En unes recents declaracions, Maria Antònia Munar deia, en defensa de la moratòria urbanística, "hem de frenar i

No debades, els qui primer i amb més intensitat s'alegraren de la pujada del PP al poder foren els presidents dels consells d'administració de les constructores

aturar la construcció i establir uns nous criteris que permetin mantenir una realitat geogràfica, humana i social que ha sobreviscut durant segles. No podem ara malmetre la Mallorca que hem rebut i callar davant un urbanisme salvatge". No és el cas, dissortadament, dels governants valencians, autòctons o forasters, botiflers o ocupants -que de tot n'hi ha-, els quals permeten i fins i tot impulsen la degradació continuada del litoral valencià, des de la privatització i urbanització del Saler fins a la desaparició de l'Horta, des del formiguer fastigós de Benidorm fins als camps de golf projectats a la serra d'Irta. I al cap i casal, el bombardeig previst sobre el Ca-

banyal-Canyamelar: la voracitat del monstre constructor no en té prou amb l'avinguda de França i tota la Rambla avall, a un costat i altre, i amb l'avinguda de les Corts Valencianes, on ja hi ha pisos a centenars que hi romandran buits (però venuts, revenuts i especulats) durant anys i panys, ja que la construcció és més aviat una activitat especuladora que no una necessitat social. Per això volen perllongar l'avinguda de Blasco Ibáñez, i desfer així de passada la realitat històrica, humana i lingüística dels poblats marítims. Si per ells fóra, destruirien la mateixa Llotja i en farien un bloc de pisos.

El clan de la destrucció no només destrueix habitatges i casalicis d'èpoques anteriors, carregats d'història i de vida, sinó que, a València, i un poc també a tot arreu de Catalunya, la desfeta d'un barri antic i la substitució per blocs de pisos de nova planta comporta el mateix efecte que va fer justament la Nova Planta borbònica: la desfeta de la xarxa social catalanoparlant, la dispersió i la seva substitució per hispanoparlants, normalment. Aquest efecte és també, certament, un objectiu volgut per la botifleria local, tant pel que fa al Cabanyal-Canyamelar com a molts altres racons de València i voltants, com ara la Punta, on volen foragitar els llauradors que hi queden i que parlen, és clar, valencià.

Segons els estudis dels experts, el País Valencià és la zona d'Europa amb la proporció més alta de metres quadrats de ciment per habitant. I encara volen carregar-se l'Horta i perseguir els valents maulets d'avui que s'hi han oposat a l'acció depredadora de les màquines. Salvar la terra i l'aigua i la llengua és salvar la nostra vida i la vida dels nostres fills. Tot un programa, certament realitzable, si encara en som prou, i prou decidits, els valencians i les valencianes dignes de la nostra condició. Com a les Illes.